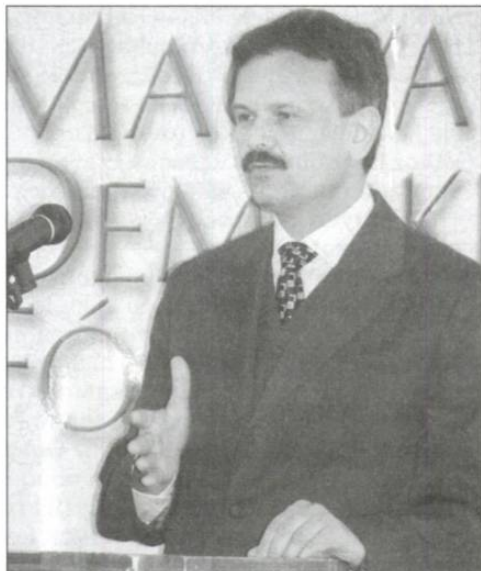

NAPLÓJEGYZET (FEBRUÁR)

Beleharaptak, – martak a barátomba az egyik elfogultságáról ismert – pedig magát hivatalosnak, tehát függetlennek hirdető – hetilapban. Az ifjúság megrontójának, valóságos Antikrisztusnak nevezték őt, pedig csupán politikai nézetei különböztek a vehemens dolgozat megfogalmazójáétól.

Egyik barátommal sem vitatkoztam annyit az elmúlt két évtizedben, mint a most megtámadottal, mégis barátok maradtunk, s talán éppen azért, mert tisztelni tudtuk egymás hangosan is kimondott más véleményét. Voltaire-nek tulajdonítják azt a mondást, miszerint: *„véleményed egyetlen mondatával sem értek egyet, de körömszakadtáig harcolok azért, hogy az csorbítatlanul – tehát cenzúra nélkül – írásban megjelenhessen.”* Mert ha valaki demokratának vallja és/vagy hirdeti magát, ügyeljen a hátsó szándékok eláruló stílusra is, ne handabandázzon, ne keverje az érveket a (párt)érdekekkel.

Bajvívás közben ne támadjon mérgezett tőrrel, mert – enyhén szólva – hiteltelenné válik.

Ha egy elvi vita hevében ellenőrizhetetlen forrásból származó vádakot vágunk ellenfelünk fejéhez, előbb-utóbb magunk szegyenülünk meg..

A rendszerváltoztatás hajnalán történt, hogy a radikálisan liberális nézeteiről elhíresült **Eörsi István** érveit kétes színű indulatokba mártva nekirontott a magyar demokraták egyik vezetőjének, **Csoóri Sándornak**. A költő egyik barátja úgy nyugtázta ezt a támadást, hogy **Eörsi István** lábujjhegyre emelkedett, és beleharapott Csoóri Sándor bokájába. *Debreczeni* a magyar publicisztika *D'Artagnan-ja*, nehéz lenne hát szemtől szemben legyőzni.

Esetleg hátulról, mérgezett tőrrel...

K. H. I.